

GARIZUMAKO LEHENENGO DOMEKEA -A- HITZALDIA

Senideok: joan dan eguasteneko hauts ezarketeaz hasiorea emon geutson *Garizuma* ize-neko grazi aldi honi. Aldi honek Pazkora begira jarten gaitu. Hau da: bizitzearen garaipenari begira. Ez dau, ba, pekatuak, txarkeriak, gorrotoak edo heriotzeak urtengo garaile, parkamenak, graziak, zorionak eta biziak baino.

Hauxe euki behar dogu argi, senideok, Garizumea luze, ilun eta zentzunbako egin ez daki-gun. Kirolari batek garaile urtetea bere eskuetan dagoala konturatzen danean, bere ahale-ginei, ukapenei eta nekeari ondorio eder bat ikusten deutesen lez, halaxe geuk ere: Jainkoaren graziak garaipenera garoaz; ez neke barik, baina bai neke guztien gainetik.

Geure buruari uko egiteko esaten deusku, geure buruaz hainbeste arduratuz galbidean baino jarten ez dogulako. Otoitza eskeiniko deusku, ez ezer lortzeko gako lez, ni bere ondoan eta bera nire ondoan sumatzeko era lez baino. Nire ahaleginak, ba, Jainkoaren grazia dira, eta eurretan ez nago bakarrik, bera dago-ta beti eta uneoro nire ondoan.

Hau benetan eta barru-barruan sumatzeko, senideok, eremu esperientzia egin behar dogu. Ez dozue uste ziurtasun gehiegiz inguratuta bizi garala? Eta, hain ziur sumatzen dogu gure burua, ala horrexegaitik berorregaitik gagoz, eta bizi gara, gure ziurtasunak galtzearen bildurpean. Bildurrez begiratzen deutsogu geure buruari; bildurrez gure ondokoari; eta bildur ezin handiagoz, ezagutzen ez dogunari edo kanpotik jatorkunari... Dana bildurpean! Merezki ete dau holan bizi izateak?

Begiratu deiogun Jesusi. Espirituak eremura bultzatu ebala esan deusku ebanjelioak. Eta Jesusek jaramon egiten deutso Espirituari. Eremuan indarge agertzen da bat, ziurtasun barik, inorengan uste on izan beharrean, barrura begira, eta Jainkoari intzirika.

Ezaugarri ederra eremua! Geure burua ukatzen dogunean *ikusten* eta *aintzat hartzen do-daz* besteak: nire ondokoa, nire ingurukoak, gizakiak eta gauzak, eta eurak jarten dira, ez neure burua, nire arduren erdi-erdian: eurak dira nire aurretik.

Krisi aldi honetan, senideok, geure buruari begira eta handik urten barik bizi izatearen arriskuan jausi geintekoz. Honek ito baino ez gaitu egingo. Egin deiogun jaramon Espirituari: eroan gaizala eremura, ziurtasun guztietatik ihes eginda bizi izateko; gure uste on osoa Jainkoagan, nire ondokoagan eta, batez ere, behartsuarengan, jarteko. Orduan ez gara inoren bildur izango: besteak ez dira arerio izango, lagun baino.

Hasi gaitezkan, ba, ziurtasuna emoten deuskula uste doguzan enparauak baztertzen: nire izen ona, nire ohiturak, nire ingurua, nire ondasunak, nire babesak, nire..., nire... ziurtasuna bermatzeko ingurua eta neure lakoak direnak ere hondatu beharra. Bai, senideok: nire ziurtasuna *besteen lepotik* egiten dot. Nik *eukiteko* beste inor hustu behar dot. Ni ondo bizi izan naiten, beste askok jasan behar dau gosea...

Amaren poza seme-alabak osasunez eta zoriontsu ikustea ez ete da? Ba, horixe da Jainkoaren poza!: bere seme-alabak alkarregaz mahai beratan eta irribarretsu ikustea.

Eskuratu daigun, ba, grazi aldi hau Jainkoagana bihurtzeko; gure ziurtasunetatik urteteke; Espirituaren bultzakadei jaramon egiteko; neure burua alboratu eta besteen lehentasuna gauzatzeko... Jokabide honek *baraua* eskatuko deust; neuretik emotea ere bai (*limosna*); eta otoitzera jota aurkituko dogu Jainkoa gure ondoan, eta egiten dogun guztia aintzat hartzen. Hau gure poztasun bihurtuko da, bildur barik erantzungo deutsegulako gu langoen laguntza eskariei, eta baita txarkeria guztien kaltetuei ere. Errukior izango gara; berradiskidetzea landuko dogu; Bakeari bidea emongo deutsogu.

Eskerrak Jainkoari grazi aldi hau emoten deuskulako.